

2011. március 4.

Mennyit változtatott a trión az, hogy új a felállás?

– Sándor kiválásával, és azzal, hogy Bálint lett az együttes új tagja, szélesedtek a lehetőségeink. Repertoár tekintetében semmilyen meglepetésre nem kell számítaniuk a rajongóknak, ugyanúgy a négy lemez anyagát fogjuk énekelni, ám készülünk egy meglepetésdallal. Az átállás nem jelentett különösebb fennakadást.

Operaénekesként is egyre ismertebb a neve. A kétféle karrier hogyan fut párhuzamosan egymás mellett?

– Az opera nagyon fontos nekem, és örülök, hogy egyre több megkeresésem van itthonról és külföldről egyaránt. A szegedi Armel Operaverseny meghozta a régen várt áttörést, szép feladatokat, főszerepeket kapok.

Technikában mást követel meg egy ilyen fellépés, mint az Adagio?

– Nem, ugyanúgy énekelek, mint az operaszínpadon. A stílust volt nehéz magamévá tennem az Adagióban. A komolyzene irányából jövök, tizenkét évig hegedültem. Már az Adagio előtt is énekeltem operaszerepeket, ezért nem ismertem a könnyűzene stílusjegyeit. Idő kellett ahhoz, hogy megszokjam.

„Opera-nagykövetnek” érzi magát azzal, hogy egy népszerű együttesben ismerték meg a nevét?

– Az nagyon szerencsés dolog, hogy aki ismeri az Adagiót országszerte, az ismeri a nevemet is, de a kettőt nem szeretném összekeverni. Most többet énekelek színházban, mint két éve, szeretném, ha ez így is maradna.

A sorban következhet Budapest és a Magyar Állami Operaház is?

– Nagyon bízom benne – többször voltam már meghallgatáson, remélem, hogy összejöhök. Külföldi versenyekre és előéneklésekre is járok, ezek jó lehetőséget jelentenek egy fiatal énekesnek, hogy karmesterek, rendezők előtt megmutassa magát. Szeretném, ha öt éven belül kialakulna egy olyan repertoárom, amellyel Magyarországon és Európában is felléphetek.